

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Blankou Vernerovou v právní věci

žalobce: **L. M.**, IČ: **[REDACTED]**
narozený **[REDACTED]**
bytem **[REDACTED]**

zastoupený: **Mgr. Ing. Martinem Schwarzem, advokátem,**
sídlem Majakovského 1176, 252 28 Černošice,

proti

žalované: **REPRES stavební, s. r. o., IČ: 28975294,**
sídlem nám. I. P. Pavlova 3/1785, 120 00 Praha 2,

zastoupené: **JUDr. Andreou Hlaváčovou, advokátkou,**
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1,

o zaplacení částky 190 000 Kč

a o vzájemném návrhu žalované na zaplacení částky 272 565 Kč

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku 190 000 Kč, se zamítá.
- II. Vzájemný návrh žalované, aby žalobce byl povinen zaplatit žalované částku 272 565 Kč, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 750 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Ing. Martina Schwarze, advokáta, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

1. Návrhem podaným u zdejšího soudu se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 190.000 Kč jakožto nezaplacené části ceny, která byla mezi stranami ujednána v souvislosti se smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalobcem a žalovanou. Žalobce dále v žalobě tvrdil, že žalovaná se na základě shora uvedené smlouvy zavázala zaplatit žalobci jednak částku 250 000 Kč za provedení díla a jednak částku 100 000 Kč za úhradu materiálu, celkově tedy částku 350 000 Kč, avšak že žalovaná provedla toliko úhradu částek 40 000 Kč, 80 000 Kč a 40 000 Kč (tedy částky 160 000 Kč), a proto tedy žalobce touto žalobou žádá o zaplacení částky 190 000 Kč, která nebyla ze strany žalované řádně uhrazena, to vše za situace kdy dle skutkových tvrzení žalobce bylo dílo na základě objednávky žalované kvalifikovaně zhotoveno a následně předáno. Na svém návrhu pak žalobce setrval i po provedeném dokazování, když poukazoval na to, že je přesvědčen o tom, že v řízení bylo prokázáno, že předmětné dílo bylo žalobcem řádně dokončeno a předáno do dispoziční sféry žalované. Dále žalobce zdůrazňoval, že žalovanou tvrzené nedodělky byly ze strany žalované záměrně vykonstruovány, aby žalovaná strana nemusela hradit dohodnutou cenu o dílo. Ve vztahu k argumentaci strany žalované, že mezi stranami nikdy nebyla nad rámec ceny za dílo ve výši 250 000 Kč dojednána i úhrada materiálu v částce 100 000 Kč pak žalobce uváděl, že toto tvrzení žalované není pravdivé, že úhrada materiálu byla řádně sjednána, že žalobce materiál nakoupil a přivezl. Ze všech shora uvedených důvodů tedy žalobce požadoval po žalované úhradu částky 190 000 Kč. Ve vztahu k vzájemnému návrhu, který byl žalovanou v řízení uplatněn, pak žalobce navrhoval zamítnutí tohoto vzájemného návrhu v plném rozsahu. V této souvislosti bylo stranou žalobce zdůrazňováno, že pokud v rámci vzájemného návrhu je požadována náhrada škody jakožto tvrzené smluvní pokuty, pak je tato částka požadována zcela nedůvodně, neboť ze stranami nikdy nebyla řádně sjednána povinnost úhrady konkrétní smluvní pokuty, když v listině s názvem Objednávka, která byla ze strany žalobce následně akceptována, byly toliko údaje týkající se možnosti účtování smluvní pokuty, pokud tato bude účtována žalované jejím smluvním partnerem, kterému bylo dílo jako celek dodáváno stranou žalovanou, přičemž žalobce upozorňoval na to, že byl pouze jedním ze subdodavatelů žalované a že ujednání týkající se případné smluvní pokuty nejsou dostatečně konkrétní. Žalobcem pak bylo zdůrazňováno i to, že z provedeného dokazování navíc vyplývá, že žalované nikdy nebyla účtována jejím smluvním partnerem, tedy společností HOCHTIEF CZ, a. s. žádná smluvní pokuta, přičemž pokud se případně žalovaná s výše uvedenou společností dohodla na „snížení kupní ceny“ a žalovaná strana tuto dohodu akceptovala, jednalo se o její dobrovolné rozhodnutí, které nelze považovat za sankci smluvní pokuty a žalovaná tedy rozhodně na základě výše uvedeného ujednání obsaženého ve shora zmiňované listině (i pokud by nebylo vykládáno jako neurčité) nebyla oprávněna po žalobci jakoukoliv smluvní pokutu požadovat. K dalšímu požadavku žalované na náhradu škody uplatněnému v rámci vzájemného návrhu a spočívajícího v nákladech, které údajně žalovaná strana musela vynaložit v souvislosti s tím, že dílo nebylo ze strany žalobce řádně dokončeno a žalovaná si tak údajně musela najmout jiné subdodavatele, které dílo za žalobce řádně dokončili, žalobce taktéž uváděl, že i tento nárok je uplatňován nedůvodně, když žalobce setrval na tom, že z jeho strany bylo dílo provedeno řádně. Dále bylo žalobcem zdůrazňováno i to, že pokud následně v průběhu řízení, po převzetí právního zastoupení na straně žalované, začalo být tvrzeno, že ze strany žalované docházelo k postupnému odstupování od smlouvy o dílo v rozsahu, v němž nebyly dle žalované jednotlivé práce dle původně dohodnutých termínů provedeny, pak žalobce poukazoval na to, že k žádnému odstoupení od smlouvy ze strany žalované nikdy nedošlo a že tato skutečnost v řízení rozhodně prokázána nebyla, a proto tedy za těchto okolností skutečně není dán žádný důvod pro to, aby bylo vzájemnému návrhu podanému v tomto řízení žalovanou vyhověno.

2. Žalovaná strana k podané žalobě uvedla, že s požadavkem uplatněným touto žalobou ze strany žalobce zásadně nesouhlasí. Žalovaná strana připouštěla, že mezi žalobcem a žalovanou byla v minulosti uzavřena smlouva o dílo (v tomto směru žalovaná opakovaně měnila skutková tvrzení ohledně formy uzavření smlouvy o dílo – ústní x písemná), avšak poukazovala na to, že již od počátku zahájení prací dle smlouvy o dílo byl přístup žalobce liknavý, na provádění díla nebylo nastoupeno v původně dohodnutém termínu, přičemž žalobce byl žalovanou stranou opakovaně upozorňován na nepřekročitelnost termínu splnění díla nejpozději do 20. 8. 2010 a byl zároveň upozorňován i na to, že předmětná zakázka je těžce penalizovaná. Přesto však dle žalované k řádnému dokončení díla ve výše uvedeném termínu nedošlo, přičemž následně se se žalobce i na odstranění vad a nedodělků podílel buď minimálně a nebo vůbec, a proto žalovaná s ohledem na to, že potřebovala plnit své závazky k vyššímu objednateli – firmě HOCHTIEF CZ, a. s. uskutečnila dokončení prací, které měl na základě smlouvy o dílo provést žalobce, prostřednictvím jiných subdodavatelů s tím, že v tomto směru bylo následně upřesněno, že v této souvislosti zaplatila žalovaná těmto subdodavatelům částku 150 000 Kč a že v této výši tedy žalované vznikla škoda, za níž odpovídá žalobce, který dílo neprovedl řádně a včas, přičemž vznik této škody pak byl uplatněn v rámci podaného vzájemného návrhu ze strany žalované. Dále žalovaná po upřesnění svých tvrzení v průběhu řízení požadovala v rámci vzájemného návrhu i úhradu smluvní v rozsahu 91 % z částky 225 000 Kč, která jí byla dle tvrzení žalované vyúčtována jako smluvní pokuta společností HOCHTIEF CZ, a. s., tedy úhradu částky v rozsahu 204.750 Kč, když k vyúčtování smluvní pokuty společností HOCHTIEF CZ, a. s. došlo v důsledku pozdního předání díla ze strany žalované, přičemž dle žalované však k pozdnímu předání díla z její strany ve vztahu k společnosti HOCHTIEF CZ, a. s. došlo v důsledku pozdního plnění právě ze strany žalobce. Žalovaná zároveň v průběhu řízení uvedla, že si je vědoma toho, že v rámci vzájemného návrhu uplatnila celkově částku 272 565 Kč, tedy částku ve svém součtu nižší než součet smluvní pokuty (204.750 Kč) a náhrady škody (150 000 Kč), tak jak je skutkově tvrzeno, avšak svůj vzájemný návrh nerozšířila. Dále žalovaná v žalobě uváděla, že mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ, a. s. byla dne 9. 7. 2010 uzavřena smlouva o dílo, v rámci níž bylo ujednáno ukončení prací do 15. 8. 2010, přičemž dle žalované pak došlo k změně termínu dokončení díla na den 20. 8. 2010, a to zápisem ve stavebním deníku, přičemž ze stavebního deníku však vyplývá, že práce, které měly být prováděny žalobcem pro žalovanou, nebyly k 20. 8. 2010 dokončeny, takže celkové dílo prováděné žalovanou pro společnost HOCHTIEF CZ, a. s. nemohlo být této společnosti k výše uvedenému datu předáno a k předání díla společnosti HOCHTIEF CZ, a. s. došlo ze strany žalované až dnem 6. 9. 2010. Dále bylo žalovanou tvrzeno i to, že mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ, a. s. byla pro případ pozdního dodání díla ze strany žalované ujednána i smluvní pokuta, která pak také byla ze strany společnosti HOCHTIEF CZ, a. s. uplatněna odečtením částky 225 000 Kč z celkové ceny díla, přičemž s ohledem na rozsah nedokončených prací ze strany žalobce vůči žalované, žalovaná dospěla k závěru, že na vzniku této smluvní pokuty se žalobce podílel v rozsahu 91 % s tím, že v tomto rozsahu tedy žádala o úhradu smluvní pokuty na základě ujednání vyplývajících ze smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a žalobcem. V této souvislosti pak žalovaná uváděla i to, že v daném případě rozhodně nelze situaci ohledně smluvní pokuty uplatněné společností HOCHTIEF CZ, a. s. ve výši 225.000 Kč vykládat tak, že se žalovaná s výše uvedenou společností dohodly na slevě z ceny díla, když použití termínu „kompenzace“, která je účtována za prodlení s plněním termínu předání díla, je třeba chápat jako vyúčtování smluvní pokuty. Ve vztahu k požadavku žalobce uplatněnému touto žalobou na zaplacení doplatku ceny za dílo v částce 190 000 Kč žalovaná tvrdila, že co se týká požadavku na úhradu částky 100.000,00 Kč, která byla ze strany žalobce požadována na základě ze strany žalobce tvrzené dohody o navýšení ceny díla za materiál, žalovaná uváděla, že k žádné takové dohodě mezi stranami nedošlo a upozorňovala na to, že žalobce nepředložil žádný důkaz k prokázání existence takového ujednání mezi stranami. V této souvislosti strana žalovaná poukazovala na to, že obsah smlouvy o dílo je zachycen v původní objednávce díla, která pak byla v písemné

formě při společném jednání mezi žalobcem a jednatelem žalované ještě upravována a doplňována oběma stranami s tím, že jednotlivá doplněná ujednání byla na předmětné listině vždy jednotlivě i parafována, přičemž jediné doplněné ujednání, které není parafováno jednatelem žalované, je právě ujednání o navýšení ceny díla o 100 000 Kč jako ceny materiálu, to vše za situace, kdy však toto ujednání bylo (bez parafy) vepsáno pouze do vyhotovení listiny předložené žalobcem a nebylo nikdy obsaženo v listině, kterou má k dispozici strana žalovaná. Žalovaná pak dále zdůrazňovala, že pokud by se strany na něčem takovém skutečně dohodly, pak by tento záznam byl obsažen v obou listinách a ujednání by bylo, tak jako ostatní doplněná ujednání, řádně parafováno stranou žalovanou, přičemž žalovaná má k dispozici originál své listiny a při porovnání s listinou předloženou žalobcem je tedy zřejmé, že výše uvedené ujednání byla jednoznačně dodatečně doplněno pouze na listině žalobce a že k tomuto doplnění došlo svévolně, aniž by se na takové změně obsahu smlouvy strany dohodly s tím, že za těchto okolností tedy v žádném případě žalobci nárok na úhradu této částky nevznikl. Ve vztahu k požadavku na úhradu zbývajících částky uplatněné žalobcem touto žalobou, tedy částky v rozsahu 90 000 Kč, pak žalovaná uváděla, že dílo ze strany žalobce nebylo nikdy řádně provedeno a předáno, přičemž s ohledem na to, že již v průběhu prací na smlouvě o dílo byly žalobci žalovanou uhrazeny částky 6 000 Kč (zaplacené dne 4. 8. 2010), 10 000 Kč (zaplacené dne 11. 8. 2010), 10 000 Kč (zaplacené dne 13. 8. 2010), 5 000 Kč (zaplacené dne 25. 8. 2010) a 5 000 Kč (zaplacené 31. 8. 2010, tedy v součtu částka 36.000,00 Kč, vystavil žalobce žalované poté, kdy celkové dílo ze strany žalované bylo předáno společnosti HOCHTIEF CZ, a. s. ještě nakonec fakturu na částku 120 000 Kč, která byla následně ze strany žalované žalobci ve dvou splátkách uhrazena s tím, že tedy z výše uvedeného je zřejmé, že tímto způsobem došlo k narovnání vzájemných závazků mezi stranami. Následně pak žalovaná ve vztahu k výše uvedené částce 90 000 Kč začala poukazovat i na to, že žalobci nárok na zaplacení této částky ani nevznikl i z toho důvodu, že cena díla měla být uhrazena po jeho dodání (tedy po dokončení a předání díla) s tím, že dodavatel (žalobce), měl objednateli (žalované) vystavit a doručit fakturu, přičemž s ohledem na to, že dle žalované žalobce v řízení neprokázal, že by skutečně došlo k řádnému předání díla, je zřejmé, že i z tohoto důvodu je požadavek žalobce na zaplacení částky 90 000 Kč zcela nedůvodný. Ze všech shora uvedených důvodů tedy bylo ze strany žalované navrhováno zamítnutí žalobního požadavku a naopak bylo navrhováno, aby bylo v plném rozsahu vyhověno nároku uplatněnému žalovanou v rámci vzájemného návrhu.

3. V průběhu řízení strany sporu učinily nesporným rozsah smlouvy o dílo tak, jak je v písemné formě zachycen v listinách označených jako objednávka č. [REDAKCE], včetně rukou dopsaných dodatků ohledně rozsahu díla, které zároveň byly parafovány jak žalobcem, tak i stranou žalovanou. Sporným ujednáním mezi stranami pak zůstal rukou dopsaný údaj o navýšení ceny díla o materiál v částce 100 000 Kč, který není parafován a vyskytuje se pouze v listině předložené žalobcem. Mezi stranami dále nebylo sporu o tom, že k uzavření smlouvy o dílo došlo při osobní schůzce jednatele žalované Petra Vojtěcha a žalobce, a to nejpozději dne 9. 8. 2010, kdy text původně písemné a vytištěné objednávky bylo v písemné formě upravován a konkretizován rukou psanými doplňky účastníků, které upřesňovaly obsah uzavírané smlouvy o dílo s tím, že při tomto jednání pak došlo také k podpisu smlouvy stranami a potvrzení úprav parafováním změn jednotlivých ujednání (s výjimkou ujednání shora uvedeného)
4. Výdejovými pokladními doklady vystavenými žalovanou ve prospěch žalobce I. [REDAKCE] M. [REDAKCE] dne 4. 8. 2010, dne 11. 8. 2010, dne 13. 8. 2010, dne 25. 8. 2010 a 31. 8. 2010 vzal soud za prokázané, že dne 4. 8. 2010 byla ze strany žalované žalobci uhrazena částka 6 000 Kč, dne 11. 8. 2010 částka 10 000 Kč, dne 13. 8. 2010 částka 10 000 Kč, dne 25. 8. 2010 částka 5 000 Kč a dne 31. 8. 2010 částka 5 000 Kč, přičemž tyto částky byly uhrazeny jako zálohy na montážní práce a materiál na akci [REDAKCE] Emailovou korespondencí mezi žalovanou a žalobcem ze dne 16. 10. 2010 pak bylo prokázáno, že poté, kdy dílo, které měla žalovaná zajišťovat pro společnost HOCHTIEF CZ, a. s., bylo výše uvedené společnosti žalovanou předáno, zaslala

žalovaná žalobci prostřednictvím emailu návrh na to, aby na základě předchozího jednání mezi žalovanou a žalobcem vystavil žalobce žalované fakturu na částku 120 000 Kč a to za skutečně provedenou část díla na základě objednávky č. [REDAKCE]. Zároveň byla tímto mailem ze strany žalované ve vztahu k žalobci avizována potencionální možnost další vzájemné spolupráce. Fakturou – daňovým dokladem č. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že žalobce vystavil žalované v souvislosti s objednávkou č. [REDAKCE] fakturu na částku 120 000 Kč „za montáž nerez odkladů na akci [REDAKCE] [REDAKCE] Mezi stranami nebylo sporu o tom, že na základě této faktury pak byla žalobci zaplacená jednak částka 80 000 Kč a jednak částka 40 000 Kč (viz samotná skutková tvrzení žalobce).

5. Obsahem textu listiny s podpisy účastníků řízení (z obou stran předložen stejnopis vyhotovení, který měla ta která strana v držení) a s názvem Objedávka č. [REDAKCE] obsahující tištěný text s rukou psanými doplňky parafovanými účastníky smluvního vztahu (s výjimkou ujednání o navýšení ceny za dílo o 100 000 Kč za materiál) vzal soud za prokázané, že tyto listiny ve svém důsledku zachycují v písemné formě obsah uzavřené smlouvy o dílo mezi žalobcem a žalovanou a to tedy včetně ujednání psanými rukou, pokud tato dodatečně doplňovaná ujednání do původního textu byla i potvrzována parafováním jednotlivých doplnění osobami jednajícími za žalobce a žalovanou. Na základě takto uzavřené smlouvy se tedy žalobce jako dodavatel zavázal dodat žalované jako odběrateli předmět díla specifikovaný v textu smlouvy, přičemž smlouvou byly mezi stranami ujednány i termíny pro dokončení jednotlivých částí díla, a to v období od 13. 8. 2010 do nejpozději 20. 8. 2010. Dále vzal soud předloženými listinami za prokázané, že písemná ujednání mezi stranami zachycená na shora uvedených listinách pak obsahovaly i ujednání o tom, že dodavatel, tedy žalobce vystaví fakturu za uskutečněné dodávky se splatností 30 dnů ode dne doručení a tu společně s dodacím listem doručí ji odběrateli, tedy žalované. Zároveň bylo mezi stranami ujednáno i to, že dodavatel, tedy žalobce, akceptuje penalizační podmínky pro případ nedodržení termínu, kvality díla, či jiné vady ve stejném rozsahu, jako má objednatel, tedy žalovaná, s generálním dodavatelem stavby a že byl žalobce s těmito penalizačními podmínkami v plném rozsahu seznámen. Soud však na základě porovnání shora uvedených vyhotovení stejnopisů předmětné listiny předložených žalobcem a žalovanou a posouzených ve vzájemných souvislostech dospěl k závěru, že mezi stranami nebylo nikdy platně ujednáno navýšení ceny za dílo původně stanovené na částku 250 000 Kč o úhradu za materiál v rozsahu částky 100 000 Kč. V této souvislosti je totiž třeba poukázat na to, že sám žalobce výslovně prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že k veškerým ujednáním, která případně byla rukou vpisována do textu vytištěného na předložené listině, došlo při jednání, při kterém byl přítomen pouze žalobce a jednatel žalované společnost. Z obsahu listiny předložené stranou žalovanou (původně předložen originál, z něhož byla pořízena do spisu fotokopie) pak jednoznačně vyplývá, že veškeré změny, které byly k tištěnému textu doplňovány rukou, byly zároveň na vyhotovení žalované jednotlivě parafovány jak žalovanou tak žalobcem, avšak tento stejnopis žalované neobsahuje žádné ujednání o případném navýšení ceny dle smlouvy o dílo o 100 000 Kč za dodávky materiálu, zatímco stejnopis listiny předložené stranou žalobce údaj o navýšení ceny o shora uvedenou částku za materiál obsahuje, avšak tento text na rozdíl od jiných rukou vepsaných doplňků není parafován stranou žalovanou (ani žalobcem), z čehož lze tedy dovodit že mezi stranami nebylo nikdy řádně a platně ujednáno navýšení ceny smlouvy o dílo o úhradu materiálu a v tomto směru tedy soud vyšel z toho, že dohodnutá cena smlouvy o dílo zahrnovala dodávku předmětu díla jako celek, tedy jak montáž tak i poskytnutí materiálu, s výjimkou materiálu, který na základě ujednání vyplývajícího ze smlouvy dodával objednatel, tedy žalovaná s tím, že se konkrétně jednalo o nerez plech, tl. 1.25 mm, lepidlo, lepicí pásy, Al omega-profilů jako část podkce, Al L – profily jako část podkce a Al T – profily jako část podkce, přičemž žalobce jakožto dodavatel pak dle smlouvy zajišťoval další dodávky Z21. Pokud pak v této souvislosti žalobce navrhoval důkazy k prokázání

tvrzení ohledně existence platného ujednání dohody o tom, že nad rámec ceny o dílo v rozsahu částky 250 000 Kč bylo dohodnuto navýšení této částky o částku 100 000 Kč za dodávky materiálu, přičemž jako důkazy byly navrhovány svědecké výpovědi pracovníků žalobce, kteří měli dle žalobce vypovídat o tom, že žalobce nakupoval pro výše uvedenou zakázku materiál a ten pak byl skutečně dovezen na stavbu, na které žalobce na základě smlouvy o dílo pracoval pro žalovanou, soud uvádí, že návrh na doplnění dokazování těmito svědeckými výpověďmi zamítl pro jejich nadbytečnost, neboť prokázání skutečnosti, že materiál byl žalobcem případně objednávan u jiných subjektů a následně použit při realizaci smlouvy o dílo ve svém důsledku nemělo žádný význam pro skutkové a následně právní posouzení věci. V této souvislosti soud uvádí, že jestliže sám žalobce tvrdil, že k ujednání ohledně navýšení ceny došlo při jednání o uzavření smlouvy mezi žalobcem a jednatelem žalované (bez přítomnosti dalších osob), je zřejmé, že žalobcem navrhované svědecké výpovědi tedy objektivně nemohly prokázat případné uzavření výše uvedeného ujednání mezi žalobcem a žalovanou o navýšení ceny díla a to i s přihlédnutím k argumentaci žalované mající logický podklad i ve smlouvě o dílo, že dodávky materiálu, kromě materiálu, který měla výslovně dodat žalovaná, tedy zabezpečoval žalobce a že zajištění těchto dodávek pak bylo již součástí ujednané ceny ve smlouvě o dílo jakožto celku.

6. E-mailovou korespondencí mezi žalobcem a žalovanou ze dne 10. 6., 7. 7., 15. 7., 20. 7. a 27. 7. 2010 pak vzal soud za prokázané, že strana žalobce měla ze strany žalované k dispozici dokumentaci vztahující se k zakázce, týkající se následně uzavřené smlouvy o dílo mezi žalobcem a žalovanou.
7. Daňovým dokladem číslo [REDAKCE] vystaveným dne 30. 8. 2010 vzal soud za prokázané, že ing. M. [REDAKCE] vystavil na žalovanou, tedy RETRE stavební s.r.o., fakturu na částku 30 000 Kč a to na základě objednávky ze dne 9. 8. 2010 (objednávka z data předcházejícího jakémukoliv termínu předání byt' i části díla ze strany žalobce žalované) za montážní zámečnické práce odpracované na stanici [REDAKCE]. Fakturou - daňovým dokladem vystaveným dne 24. 9. 2010 má soud za prokázané, že P. T. [REDAKCE] vyfakturoval za zámečnické práce ve vztahu k žalované 72 000 Kč. Fakturou - daňovým dokladem číslo [REDAKCE] vystavené společností Davelo spol. s r. o. dne 25. 10. 2010 byla žalované vyfakturována částka za práce [REDAKCE] ve výši 48 000 Kč. Výpisem z běžného účtu žalované u České spořitelny a.s. č. ú. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že dne 18. 11. 2010 byla ve prospěch J. [REDAKCE] M. [REDAKCE] zaplacená částka 15 000 Kč a dne 29. 12. 2010 byla z tohoto účtu zaplacená ve prospěch společnosti Davel částka 15 000 Kč. Výpisem z účtu žalované č. ú. [REDAKCE] vzal soud za prokázané, že z tohoto účtu žalované byla dne 19. 11. 2010 zaplacená společnosti Elmetal částka 15 000 Kč dne 23. 11. byla panu T. [REDAKCE] zaplacená částka 20 000 Kč, dne 29. 11. 2010 byla panu T. [REDAKCE] zaplacená částka 25 000 Kč, dne 6. 12. 2010 byla panu T. [REDAKCE] zaplacená částka 27 000 Kč, dne 3. 8. 2010 byla společnosti Davelo žalovanou zaplacená částka 10 000 Kč (zaplacená ještě dříve, než vůbec uplynula žalobci jakákoliv lhůta pro předání byt' i jen části díla, dokonce ještě před uzavřením smlouvy mezi žalobcem a žalovanou) a dne 4. 11. 2010 pak byla společnosti Davelo zaplacená částka 13 000 Kč.
8. Emailovou korespondencí ze dne 2. 9. 2010 mezi žalobcem a žalovanou vzal soud za prokázané, že mezi stranami sporu k datu, kdy žalovaná dodatečně v průběhu řízení začala tvrdit, že postupně jednotlivě již odstoupila od částí smlouvy o dílo nesplněných žalobcem v termínech stanovených ve smlouvě, bylo mezi stranami nadále jednáno o odstranění závad a nedodělků (žalovaná oznamovala žalobci například objednání šroubů žalovanou, žalobce zase oznamoval žalované, kdy se plánuje po 2. 9. 2010 dostavit na odstranění závad, přičemž z obsahu e-mailové korespondence lze uzavřít, že k tomuto datu žalovaná rozhodně nejednala s žalobcem způsobem, který by svědčil o tom, že od předmětné smlouvy bylo odstoupeno, jak bylo dodatečně žalovanou tvrzeno.

9. Zápisem o předání a převzetí stavby s datem zahájení příjímacího řízení dne 30. 8. 2010 a datem ukončení dle 6. 9. 2010 vzal soud za prokázané, že mezi žalovanou a jejím generálním odběratelem - společností HOCHTIEF CZ a.s. došlo k předání a převzetí stavby jakožto celku, přičemž součástí tohoto díla, které bylo předáváno a převzato mezi výše uvedenými společnostmi, pak byla i část provedeného díla ze strany žalobce pro žalovanou na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi stranami tohoto sporu. Za společnost HOCHTIEF CZ a. s. byl přítomen ing. P. [REDACTED] za stranu žalovanou ing. Petr Vojtěch, jednatel žalované společnosti a dále byl přítomen stavbyvedoucí pan M. [REDACTED] C. [REDACTED]. Dále bylo v řízení prokázáno, že v zápise o předání a převzetí stavby je obsaženo ujednání o tom, že z celkové ceny za skutečně provedené práce dle smlouvy o dílo bude zhotoviteli, tedy žalované, odečtena částka 225 000 Kč jako kompenzace za prodlení s plněním termínu k datu předání. V této souvislosti pak smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a.s. dne 9. 7. 2010 vzal soud za prokázané, že mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a.s. byla uzavřena v písemné formě smlouva o dílo, jejímž předmětem byla i část díla, která pak byla na základě smlouvy uzavřené mezi žalovanou a žalobcem, jakožto subdodavatelem, realizována právě žalobcem. Dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a.s. pak byl termín zhotovení díla stanoven na den 15. 8. 2010. Cena díla byla sjednána ve výši 2 071 098 Kč. Dále bylo touto smlouvou prokázáno, že mezi stranami bylo dohodnuto, že v případě prodlení zhotovitele s termínem dokončení díla uhradí zhotovitel objednateli smluvní pokutu ve výši 20 000 Kč za každý den prodlení, maximálně však do výše 15 % celkové ceny díla. Dále pak bylo přílohou č. 2 ke shora uvedené smlouvě prokázáno i to, že cena smlouvy o dílo položka č. 046 přílohy č. 2, jejíž jednou ze součástí byla i subdodávka žalobce pro žalovanou, byla sjednána celkově na částku 1 526 676 Kč. Dodatkem č. 1 k výše uvedené smlouvě o dílo ze dne 10. 11. 2010 pak bylo prokázáno, že tímto dodatkem došlo k dohodě o snížení rozsahu díla tím, že z původní celkové ceny díla dohodnuté ve shora uvedené smlouvě byla celková cena díla ponížena tímto dodatkem o částku 612 447,50 Kč, tedy celková cena díla byla vyúčtovaná v částce 1 459 460,50 Kč s tím, že z položky 046 přílohy č. 1 k dodatku č. 1 smlouvy o dílo pak vyplývá, že část díla, na které se subdodavatelysky podílel i žalobce dle smlouvy o dílo uzavřené s žalovanou pak byla stanovena v částce 1 088 917,60 Kč. Z dodatku č. 1 ke smlouvě o dílo ze dne 10. 11. 2010 však nevyplývá, že by do částky ponížení ceny díla byla uvedené v tomto dodatku byla zahrnuta i částka 225 000 Kč, o kterou měla být ponížena cena díla stanovená smlouvou o dílo mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a.s. na základě ujednání obsaženého v zápisu o předání a převzetí stavby, jak tvrdila strana žalovaná, neboť z textu této listiny tato skutečnost nevyplývá. (tuto skutečnost soud uvádí pouze pro úplnost, byť s ohledem na níže uvedené právní hodnocení věci tato skutečnost měla pro rozhodnutí věci žádný podstatný význam). Dále bylo v řízení zápisem ve stavebním deníku žalované ze dne 16. 8. 2010 prokázáno, že s ohledem na nedokončené práce si žalovaná a společnost HOCHTIEF CZ a.s. mezi sebou ujednaly náhradní termín plnění do 20. 8. 2010.
10. Smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. ve spojení se seznamem vad a nedodělků a výpovědí svědka Ing N. [REDACTED] vzal soud za prokázané, že při předání díla mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. byl sepsán seznam vad a nedodělků, který obsahoval k datu 6. 9. 2010 celkově 52 nedodělků týkajících se smlouvy o dílo uzavřené mezi výše uvedenými subjekty. Vady a nedodělky související s předmětem smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a žalobcem v rámci subdodavatelských vztahů se pak týkaly položky [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Svědeckou výpovědí svědka Ing N. [REDACTED] (hlavního stavbyvedoucího projektu [REDACTED] jejíž součástí byla i zakázka prováděná žalovanou) pak bylo ve vztahu k těmto vadám a nedodělkům uvedeným pod čísly 11 až 28 prokázáno,

že tento svědek hodnotil tyto nedodělky jako maličkosti, které nebyly příliš významné. Dále soud vzal touto svědeckou výpovědí za prokázané i to, že ve vztahu k celkovým nedodělkům na stavbě v rozsahu položek 1 až 52, za podstatnější vady a nedodělky považoval svědek dle svého odborného názoru položky 1, 2, 5, 6, 7, 10, 29, 30, 32, 36, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, a dále všechny položky 45 až 52, tedy vady a nedodělky, které však nebyly dodávány v rámci subdodávky ze strany žalobce pro žalovanou. Dále vzal soud touto svědeckou výpovědí za prokázané, že svědek připustil, že hodnocení významnosti vad a nedodělků zaznamenaných v seznamu vad a nedodělků k datu 6. 9. 2010 pak lze pochopitelně posuzovat z různých úhlů pohledu s tím, že z hlediska možnosti předání celého díla, tedy uvedení stavby do provozu lze všechny nedodělky pod bodem 1 až 52 označovat za podstatné a zásadní, avšak že co se týká povahy jednotlivých nedodělků pak jako podstatné považoval právě nedodělky vyjmenované pod shora uvedenými položkami (do těchto položek svědek nezahrnul položky týkající se subdodávky žalobce ve vztahu k žalované, tedy body 11 až 28). Dále soud vzal touto svědeckou výpovědí za prokázané i to, že v rámci výpovědi však svědek zároveň potvrdil, že co se týká obsahu předmětu díla na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. byla nejdůležitějším plněním v zakázce položka Z 21, tedy nerez obklady – nosná konstrukce nerez obkladů – nerez plech - broušený SB 240. Obsahem této svědecké výpovědi ve spojení s obsahem smlouvy o dílo uzavřené mezi společností HOCHTIEF CZ a. s. a zápisu ve stavebním deníku vedeném žalovanou a kontrolovaným společností HOCHTIEF CZ a. s. pak vzal soud za prokázané i to, že ani ke dni 15. 8. 2010 ani ke dni 20. 8. 2010 a následně ani ke dni 30. 8. 2010 či 2. 9. 2010 nebyly veškeré práce vztahující se k subdodávce díla na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a žalobcem dokončeny.

11. Zápisy ze stavebního deníku vedeného žalovanou v rámci realizace smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. vzal soud za prokázané, že tento deník byl veden stranou žalovanou s tím, že některé zápisy v tomto deníku pak činil za společnost HOCHTIEF CZ a. s. i přímo svědek Ing. N. [REDAKCE]. Zápisem ve stavebním deníku ze dne 16. 8. 2010 pak vzal soud za prokázané, že dne 16. 8. 2010 byl společností HOCHTIEF CZ a. s. (objednatelem) vznesen požadavek na dokončení a předání díla nejpozději do náhradního termínu 20. 8. 2010 s tím, že v obecné rovině pak byla žalovaná výše uvedenou společností upozorněna i na hrozící škody. Tímto zápisem však soud nevzal za prokázané, že by mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. došlo ke změně smlouvy o dílo formou posunutí termínu předání díla z 15. 8. 2010 na 20. 8. 2010, ale došlo pouze k poskytnutí náhradního termínu k dodatečnému plnění, což bylo potvrzováno i výpovědí svědka Novotného i obsahem smlouvy mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. – změna smlouvy pouze písemnými dodatky. (V této souvislosti pak nelze přehlédnout, že ačkoliv žalovaná tedy měla svůj závazek splnit do 15. 8. 2010 a teprve 16. 8. 2010 jí byl poskytnut dodatečný náhradní termín dodání díla, strana žalovaná přesto již smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a žalovanou nejpozději k datu 9. 8. 2010, jak učinili strany nesporným, se s žalobcem dohodla na jednotlivých termínech předání díla v šesti případech po datu 15. 8. 2010, tedy po datu, kdy měla žalovaná plnit svůj závazek ve vztahu k společnosti HOCHTIEF CZ a. s., z čehož je zřejmé, že tedy již v době uzavírání smlouvy s žalobcem si tedy musela být vědoma, že svůj závazek vůči společnosti HOCHTIEF CZ a. s. nemůže tedy splnit řádně a včas v termínu dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a výše uvedenou společností.) Dále pak vzal soud za zápisem ze dne 16. 8. 2010 za prokázané i to, že k tomuto dni bylo nadále pracováno na části objednávky Z21, kterou měl v rámci subdodávky pro žalovanou zajišťovat žalobce, tedy nebyl realizován vnitřní obklad svislé stěny s dodatečným termínem splnění do 20. 8. 2010, obklad vnitřních kalot s dodatečným splněním do 20. 8. 2010 a plechy eskalátorů s dodatečným splněním do 17. 8. 2010, avšak z tohoto zápisu vyplývá i to, že nebyly dokončeny ani další práce, které však

neměly být zajišťovány pro žalovanou ze strany žalobce. Zápisem ze stavebního deníku ze dne 22. 8. 2010 pak vzal soud za prokázané, že i v tento den nadále pokračovalo i osazování plechů Z21 v kalotách, pokračovalo osazování spár Z21 nerez- omega profily, tedy bylo i nadále pokračováno v činnostech, které měl zajišťovat v rámci smlouvy o dílo pro žalovanou žalobce. Nedokončení prací v termínech náhradně poskytnutých dne 16. 8. pro dokončení prací, které měl provádět žalobce, avšak i nedokončení dalších prací, které nebyly obsahem smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a žalovanou pak bylo prokázáno i zápisy ve stavebním deníku ze dne 23. 8. 2010, ze dne 24. 8. 2010, ze dne 25. 8. 2010, ze dne 26. 8. 2010, ze dne 27. 8. 2010, ze dne 28. 8. 2010, ze dne 29. 8. 2010 i ze dne 30. 8. 2010. Zápisem ve stavebním deníku provedeným za objednatele, tedy společnost HOCHTIEF CZ a. s., dne 1. 9. 2010 pak bylo prokázáno, že dne 1. 9. 2010 bylo ze strany objednatele znovu žádáno o dokončení prací v dalších náhradních termínech (pracích které měl zajistit žalobce, konkrétně vnější nerez obklad komplet, vnější nerez obklad kaloty do 6. 9. 2010) s tím, že nicméně z tohoto zápisu zároveň vyplývá, že nebyly dokončeny ani další jiné práce, které neměl v rámci subdodávky zajišťovat pro žalovanou žalobce. Zápisem ve stavebním deníku ze dne 3. 9. 2010 pak bylo prokázáno, že objednatel žádal tímto zápisem o vysvětlení, proč se nepracuje na dokončení díla (nespecifikováno v jakých konkrétních částech) a požadoval okamžité zjednání nápravy. Dále objednatel obecně upozorňoval na uplatnění sankcí v souladu se smlouvou o dílo. Dne 6. 9. 2010 pak byl sepsán zápis o předání a převzetí stavby a ve stavebním deníku byl následně učiněn i záznam o tom, že v období od 6. 9. do 9. 9. 2010 bylo dokončeno odstranění vad a nedodělků dle zápisu o předání ze dne 6. 9. 2010.

12. Svědeckou výpovědí svědka Ing. N. [redacted] ve spojení se zápisem o předání a převzetí stavby vzal soud dále za prokázané, že v případě, že společnost HOCHTIEF CZ a. s. účtuje na základě uzavřených smluv svým dodavatelům smluvní pokutu, je postupováno tak, že je celá věc předána právnímu oddělení firmy, které pak postupuje zcela samostatně, přičemž tímto procesem se techničtí pracovníci nezabývají, s tím, že k účtování smluvní pokuty dodavatelům společnosti HOCHTIEF CZ a. s. pak dochází zpravidla v případech, kdy je eventuálně vůči společnosti HOCHTIEF CZ a. s., která je v postavení dodavatele ve vztahu k další společnosti (v tomto případě ke společnosti METROSTAV), účtována smluvní pokuta, která pak je přeúčtována dodavateli společnosti HOCHTIEF CZ a. s., a to v případě, že tento dodavatel nesplnil svou dodávku řádně a včas. Dále vzal soud touto svědeckou výpovědí za prokázané i to, že jestliže zápis o předání a převzetí stavby obsahuje dohodu stran (žalované a společnosti HOCHTIEF CZ a. s.) o odečtení částky 225 000 Kč, nejedná se v daném případě o uplatnění klasické smluvní pokuty, neboť v takovémto případě postupuje společnost HOCHTIEF CZ a. s. odlišným způsobem, popsáním shora s tím, že v daném případě se jedná o dohodu mezi subdodavatelem, tedy žalovanou, a společností HOCHTIEF CZ a. s. o ponížení ceny díla. Dále vzal soud v řízení za prokázané i to, že pokud v zápisech ve stavebním deníku, například v zápise ze dne 3. 9. 2010 je uvedeno upozornění na sankce, je toto běžným postupem, kdy je dodavatel společnosti HOCHTIEF CZ a. s. upozorňován na možnost uplatňování sankcí v případech, kdy dochází ke zpoždění s termínem předání díla.
13. Výpovědí svědka Ing. K. [redacted] vzal soud ve vztahu k požadavku žalované na úhradu smluvní pokuty, že svědek Ing. K. [redacted] se na zakázce [redacted] podílel jako hlavní vedoucí projektu s tím, že byl sice poměrně často na stavbě a kontroloval celou stavbu, avšak že častěji na stavbu docházel hlavní stavbyvedoucí, svědek Ing. N. [redacted] který případně kontroloval i stavební deníky. Ve vztahu k účtování smluvních pokut pak i tento svědek ve svém důsledku potvrdil, že sankce smluvní pokuty, pokud se nenalezne jiná možnost, je vůči dodavateli uplatňována prostřednictvím právního oddělení firmy a že smluvní pokuta je tedy následně vymáhána na základě ujednání uvedených. Touto svědeckou výpovědí pak bylo

prokázáno i to, že ve většině případů je však celá věc řešena alternativně a to zpravidla dohodou uzavřenou mezi společností HOCHTIEF CZ a. s. a jejím dodavatelem o nějaké rozumné kompenzaci v případě včasného nedodání díla ze strany dodavatele. Po předložení textu zápisu o předání a převzetí stavby vztahujícího se ke skutečnosti, že od dohodnuté ceny za dílo ve smlouvě o dílo (po zohlednění rozsahu ponížení ceny o dílo v důsledku snížení rozsahu díla) bude žalované odečtena částka 225 000 Kč, svědek uvedl, že se jednalo o dohodu dvou subjektů na tom, že cena díla bude o tuto částku nižší s tím, že se tedy jednalo o kompenzační dohodu za prodlení s plněním termínu předání díla. Dále vzal soud touto svědeckou výpovědí za prokázané, že výše smluvních pokud ujednávaných ve smlouvě je většinou podstatně vyšší, než částka, kterou společnost HOCHTIEF CZ a. s. požaduje v rámci kompenzačních dohod s tím, že tedy přijetí této dohody je pro dodavatele společnosti HOCHTIEF CZ a. s. výhodnější, a proto také bývá uzavření těchto dohod využíváno, když dodavatelé jsou standardně upozorňováni na to, že v případě neexistence dohody, bude zvolen postup uplatnění smluvní pokuty dle smlouvy. Dále bylo touto svědeckou výpovědí prokázano i to, že dohodu mezi společností HOCHTIEF CZ a. s. a žalovanou, o ponížení ceny díla o 225 000 uzavíral za společnost HOCHTIEF CZ a. s. tento svědek, který potvrzoval, že v těchto případech se vždy jedná o dohodu zúčastněných stran.

14. Přípisem žalované právnímu zástupci žalobce ze dne 15. 8. 2013 vzal soud za prokázané, že žalovaná strana obdržela od právního žalobce předžalobní výzvu, kterou však žalovaná však nepovažovala za důvodnou, což žalobci sdělila přípisem adresovaným jeho právnímu zástupci s tím, že naopak v obecné rovině v rámci svého přípisu žalovaná poukázována na to, že v daném případě vznikla naopak škoda na straně žalované. Zatěžovacím dopisem ze dne 15. 8. 2013 pak vzal soud za prokázané, že žalovaná naopak původně v rámci mimosoudních jednání mezi stranami po žalobci požadovala úhradu částky 272 565 Kč skládající se z odlišného skutkového tvrzení oproti uplatněnému vzájemnému návrhu (jiné tituly a jiné výše jednotlivých nároků) s tím, že byť vzájemným návrhem tedy byla uplatněna celkově částka shora uvedená, tedy částka 272 565 Kč, skutkově byl v rámci řízení po upřesnění vzájemného návrhu uplatněn požadavek na zaplacení smluvní pokuty ve výši 204 750 Kč (vyčíslené na základě přeúčtovaných 91 % z částky 225 000 Kč) a na zaplacení částky 150 000 Kč jakožto náhrada škody spočívající ve vynaložení nákladů žalovanou na práce, které měl na základě smlouvy o dílo provést pro žalovanou žalobce, avšak dle skutkových tvrzení žalované tyto práce pro žalovanou namísto žalobce provedli jiní (náhradní dodavatelé), to vše za situace, kdy však žalovaná v řízení nežádala o připsuštění změny vzájemného návrhu(jeho rozšíření nad částku 272 565 Kč. žalovaná
15. Pokud pak soud zamítl návrh na dokazování fakturou - daňovým dokladem ze dne 18. 1. 2012 vystavenou dodavatelem Aleš Brzák A-Z KOVO s. r. o. na odběratele RETRE stavební s. r. o., tedy žalovanou, a dopisem RETRE stavební s. r. o. výše uvedené společnosti Aleš Brzák A-Z KOVO s. r. o. ze dne 27. 1. 2012. Těmito listinami (předloženými žalovanou) pak rozhodně nemohlo být prokázano, jak žalobce následně začal uplatňovat, že tyto listiny prokazují tvrzení žalobce o tom, že mezi žalobcem a žalovanou bylo ujednáno navýšení ceny díla za materiál o částku 100 000 Kč.
16. Pak soud provedl případně ještě další listinné důkazy, které blíže nehodnotil, soud tak učinil s ohledem na skutečnost, že tyto listinné důkazy neměly žádný význam pro skutkové a právní posouzení věci. Pokud soud zamítl návrh na doplnění dokazování, a to zejména svědeckými výpověďmi ve vztahu k prokázání skutečnosti, zda dílo bylo žalobcem dokončeno řádně a včas (svědci navrhovaní žalobcem), případně naopak k vyvrácení těchto žalobcem tvrzených skutečností (svědci navrhovaní žalovanou), soud návrhy na doplnění dokazování v tomto směru zamítl s ohledem na to, že na základě shora uvedeného

dokazování vyhodnotil, že má dostatek věrohodných podkladů pro posouzení této otázky. Pokud pak soud zamítl návrh na doplnění dokazování důkazy (zejména svědeckými výpověďmi svědků navrhaných k prokázání důvodnosti požadavků žalované uplatněných vzájemným návrhem spočívající v náhradě škody za úhrady plateb žalované jiným náhradním dodavatelům, kteří dle skutkových tvrzení žalované začali pracovat na zakázce, kterou měla zajistit strana žalobce, v situaci, kdy nebyla ze strany žalobce zakázka řádně zajištěna a žalovaná dle svých doplňujících tvrzení odstoupila od smlouvy s žalobcem, soud i tyto návrhy na doplnění dokazování těmito svědky zamítl z důvodu nadbytečnosti, a to s ohledem na níže uvedené právní hodnocení věci ve vztahu k důvodnosti požadavku na zaplacení těchto částek. Stejně tak soud dospěl i k závěru, že v daném případě s ohledem na právní hodnocení věci nevznikla ani potřeba na případné doplnění dokazování vypracováním znaleckého posudku na provedené investice či doplňovat dokazování účastnickým výsledkem žalobce či žalovaného, zejména za situace obsáhlých skutkových tvrzení a jejich doplnění jak ze strany žalobce, tak žalované, a zároveň i s ohledem na rozsah provedeného dokazování, které poskytlo soudu po vyhodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech dostatečné podklady pro skutkové a právní posouzení této věci.

17. Podle ustanovení § 536 zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku ve znění účinném v době uzavření smlouvy, smlouvou o dílo se zavazuje zhotovitel k provedení určitého díla a objednatel se zavazuje k zaplacení ceny za jeho provedení. Podle odstavce 3 téhož zákonného ustanovení, cena musí být ve smlouvě dohodnuta anebo v ní musí být alespoň stanoven způsob, jejího určení, ledaže z jednání o uzavření smlouvy vyplývá vůle stran uzavřít smlouvy i bez tohoto určení.
18. Podle ustanovení § 548 odstavec 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku ve znění účinném v době uzavření smlouvy o dílo, je objednatel povinen zaplatit zhotoviteli cenu díla sjednanou ve smlouvě. Pokud ze smlouvy nebo z tohoto zákona nevyplývá něco jiného, vzniká nárok na cenu provedením díla.
19. Podle ustanovení § 344 zákona č. 513/1991 Sb. obchodního zákoníku ve znění účinném v době uzavření smlouvy, od smlouvy lze odstoupit pouze v případech, které stanoví smlouva nebo tento zákon.
20. S ohledem na shora citovaná zákonná ustanovení a po zhodnocení důkazů provedených v tomto řízení ve vzájemných souvislostech dospěl soud k závěru, že žaloba podaná v této věci žalobcem i vzájemný návrh podaný ze strany žalované v průběhu řízení nebyly podány důvodně. Žalobci ani žalované tedy nevznikl nárok na úhrady částek jimi požadovaných. Proto soud ve věci žaloby a vzájemného návrhu rozhodl tak, jak je pod bodem I a II výroku rozsudku uvedeno, tedy žalobu i vzájemný návrh v plném rozsahu zamítl.
21. Ve vztahu k požadavku uplatněného žalobcem v tomto řízení na zaplacení celkově částky 190 000 Kč je třeba konstatovat, že ve vztahu k této částce bylo nutno samostatně posuzovat jednak požadavek na zaplacení částky 100 000 Kč, která byla žádána ze strany žalobce jako úhrada ceny materiálu na základě žalobcem tvrzeného mezi stranami dohodnutého navýšení ceny o dílo, a jednak požadavek na zaplacení částky 90 000 Kč jako doplatku ceny za dílo ve vztahu k smlouvou ujednané ceně o dílo ve výši 250 000 Kč. Ve vztahu k požadavku na úhradu částky 100 000 Kč z titulu údajné dohody stran o navýšení ceny díla o úhradu materiálu v rozsahu částky 100 000 Kč soud na základě provedeného dokazování vyhodnotil, že z důkazů provedených v řízení vyplývá, že mezi stranami nebylo nikdy platně ujednáno navýšení ceny díla nad částku 250 000 Kč. V této souvislosti soud poukazuje na to, že sám žalobce prostřednictvím svého právního zástupce tvrdil, že k údajnému uzavření této dohody mělo dojít přímo v den uzavírání smlouvy o dílo při jednání, jehož se zúčastnil toliko

jednatel žalované a žalobce. Dle žalobce právě v rámci tohoto jednání mělo být písemnou formou vtěleno do písemného textu smlouvy vtěleno i výše uvedené ujednání o navýšení ceny díla o 100 000 Kč za materiál. Toto tvrzení však bylo dle přesvědčení soudu vyvráceno provedeným dokazováním, kdy soudu byly v originále předloženy jak stranou žalobce, tak stranou žalovanou stejnopisy předmětné listiny zachycující písemnou formou obsah smlouvy o dílo uzavřené mezi stranami, přičemž z porovnání těchto listin pak jednoznačně vyplynulo, že pouze ve vyhotovení předloženém žalobcem je rukou dopsán záznam o údajné dohodě mezi stranami o navýšení smlouvy o dílo o cenu materiálu, konkrétně slovy „+ 100 000 – materiál (dodání komplet podkonstrukce), zatímco ve vyhotovení předloženém též v originále stranou žalovanou, z něhož byla pořízena fotokopie, však žádný takový údaj zapsán není. Pokud pak za této situace soud uvážil zároveň i to, že zatím co ve vyhotovení předloženém stranou žalovanou oproti původně počítačově psanému textu byl každý jednotlivý rukou dopisovaný doplněk textu v listině při jednání stran parafován, a to jak žalobcem, tak jednatelem žalované, pak listina, která byla předložena stranou žalobce, sice obsahuje parafy jednatele žalované u všech ostatních rukou dopsaných dodatků, avšak rukou dopsaný text ohledně navýšení ceny za materiál parafován jednatelem žalobce není, soud za těchto okolností skutečně uzavřel, že v řízení bylo prokázáno toliko to, že dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalobcem a žalovanou byla dohodnuta cena díla právě v částce 250 000 Kč a mezi stranami nebylo sjednáno navýšení ceny díla o 100 000 Kč. Tomuto závěru soudu pak nasvědčuje i to, že zároveň i ze smlouvy o dílo uzavřené mezi účastníky pak vyplývá, jaký konkrétní materiál měla případně v rámci smlouvy o dílo dodávat žalovaná, jako objednatel díla (blíže viz bod 5 odůvodnění tohoto rozsudku) s tím, že tedy ostatní materiál v rámci realizace smlouvy o dílo měl zajistit právě žalobce v rámci sjednané smlouvy o dílo. Pokud pak žalobce v této souvislosti argumentoval tím, že má svědky na to, že materiál související se zakázkou pro žalovanou případně objednával a se svými pracovníky i na stavbu, kde byla realizována smlouva o dílo i dovážel, pak jak již je výše uvedeno, soud tyto důkazy v řízení neprováděl, neboť v daném případě není rozhodné prokázání či neprokázání skutečnosti, zda materiál žalobce objednával a na stavbu vozil a případně na stavbě použil, ale to, zda mezi stranami byla ujednána nad rámec dohodnuté ceny díla ve výši 250 000 Kč i úhrada materiálu v částce 100 000 Kč, což dle přesvědčení soudu bylo provedeným dokazováním vyvráceno, přičemž tento závěr soudu pak nemohl být z důvodů shora uvedených nijak ovlivněn ani v případě provedení navrhovaných svědeckých výpovědí svědků, kteří měli vypovídat k žalobcem shora uvedeným skutečnostem.

22. Co se pak týká požadavku žalobce na zaplacení částky 90 000 Kč jako rozdílu mezi dohodnutou cenou smlouvy o dílo v rozsahu částky 250 000 Kč a částkou, která dle skutkových tvrzení žalobce byla na tuto cenu zaplacená (dle skutkových tvrzení žalobce se jednalo o částku 160 000 Kč), soud taktéž dospěl k závěru, že v daném případě žalobci nárok na zaplacení této částky nevznikl. V této souvislosti soud především uvádí, že na základě provedeného dokazování je možno uzavřít, že mezi stranami sporu byla v písemné formě uzavřena smlouva o dílo, a to ve znění, které bylo stranami předloženo s rukou psanými doplňky, s výjimkou, doplňku o navýšení ceny o 100 000 Kč za materiál a to z důvodů uvedených zejména pod bodem 5 ve spojení s bodem 21 odůvodnění tohoto rozsudku. S ohledem na tento závěr pak soud tedy dále posuzoval, zda je skutečně v daném případě důvodné, aby soud uložil žalované zaplatit tedy žalobci jím požadovanou částku 90 000 Kč jako doplatek ceny za dílo. Po provedeném dokazování však soud vyhodnotil, že žalobci nárok na zaplacení této částky nevznikl. V této souvislosti totiž soud musí poukázat na to, že jak vyplynulo z provedeného dokazování, je zřejmé, že dílo mělo být žalobcem pro žalovanou na základě smlouvy o dílo uzavřené mezi výše uvedenými subjekty dokončeno postupnými dílčími plněními s tím, že nejzašší termín čisté plnění pak byl stanoven k datu 20. 8. 2010 (poslední termín dokončení části prací dle rozpisu obsaženého

ve smlouvě). Z provedeného dokazování však jednoznačně vyplynulo, že k dokončení díla žalobcem v tomto termínu nedošlo, což vyplývá jak ze zápisů ve stavebním deníku (bližší bod 11 odůvodnění tohoto rozsudku), tak i ze samotné e-mailové korespondence žalobce ve vztahu k žalované ze dne 1. 9. 2010, kdy sám žalobce oznamoval žalované plánované dokončování prací ještě po datu 2. 9. 2010 (viz bod 8 odůvodnění tohoto rozsudku). Dále bylo v řízení prokázáno i to, že dle smlouvy o dílo uzavřené mezi stranami sporu měla být úhrada ceny díla ze strany žalované uskutečněna poté, kdy žalobce vystaví a doručí žalované fakturu, přičemž za situace, kdy v řízení bylo prokázáno, že žalobce po dokončení prací na předmětné zakázce a poté, kdy již bylo dílo předáno i žalovanou společností HOCHTIEF CZ a. s., vystavil žalované fakturu č. [REDAKCE] na částku 120 000 Kč, a to za objednávku č. [REDAKCE], tedy za činnost, která byla žalobcem prováděna na základě výše uzavřené smlouvy o dílo mezi žalobcem a žalovanou a mezi stranami pak nebylo sporu o tom, že tato částka byla ze strany žalované žalobci nad rámec částek již v minulosti vyplacených uhrazena, je tedy zřejmé, že s ohledem na to, že žádná jiná faktura již nikdy později žalobcem nebyla žalované vystavena, jednalo se tedy o konečnou fakturu vztahující se k této zakázce a soud tedy neshledal důvod pro to, aby tedy v tomto řízení byla žalobci přiznána jím požadovaná částka 90 000 Kč. Závěru o tom, že vystavením této faktury žalobce akceptoval úhradu za smlouvu o dílo ve shora uvedeném rozsahu (celkově s dříve žalobcem nespоровanými úhradami ze strany žalované částka 160 000 Kč) svědčí i další důkazy provedené v tomto řízení, například přípis žalované žalobci ze dne 16. 10. 2010 (e-mailová korespondence), z něhož je zřejmé že strany v rozhodné době mezi sebou jednaly o obsahu svých vzájemných závazků, přičemž žalovaná strana navrhovala právě douhrazení výše uvedené částky 120 000 Kč, přičemž za situace kdy v řízení bylo zároveň prokázáno, že žalobce byl v průběhu řízení skutečně objektivně v prodlení s plněním díla, soud tedy při zhodnocení všech výše uvedených důkazů ve vzájemných souvislostech je přesvědčen o tom, že žalobce vystavením právě výše uvedené faktury v rozhodné době plně akceptoval důvodnost toho, že celkově tedy byla za konkrétních okolností případu žalovanou stranou uhrazena ve svém součtu právě částka 160 000 Kč, jejíž úhradu tedy žalobce na základě svých samotných skutkových tvrzení učinil nespornou. Pokud pak v tomto směru žalovaná argumentovala tím, že žalobci v podstatě vůbec nevznikl nárok na zaplacení žádné částky, neboť z jeho strany nedošlo nikdy ve vztahu k žalované k předání díla, soud v této souvislosti s ohledem na shora uvedené právní hodnocení věci pouze pro úplnost poznamenává, že byť si je vědom skutečnosti, že žalobce v řízení nepředložil žádný objektivní důkaz prokazující, že k předání díla mezi jeho osobou a žalovanou došlo (například zápis o předání díla), nelze na druhou stranu pominout skutečnost, že objektivně dnem 6. 9. 2010, jak ostatně dokládala sama strana žalovaná, došlo k předání díla jakožto celku mezi žalovanou a jejím objednatelem, tedy společností HOCHTIEF CZ a. s. přičemž jestliže součástí takto předaného díla ze strany žalované byla i část díla, kterou na základě předmětné smlouvy o dílo zhotovoval pro žalovanou, je zřejmé, že tedy fakticky ze strany žalované muselo dojít k akceptaci převzetí díla od žalobce, neboť jinak by žalovaná své dílo jako celek nemohla řádně předat svému objednateli. Za těchto okolností tedy nelze hovořit o tom, že by žalobci v důsledku nepředání díla nevznikl nárok na zaplacení ceny za dílo, avšak s ohledem na výše uvedené skutečnosti, tedy skutečnost, že cena za dílo byla splatná vystavením faktury, přičemž žalobce s ohledem na konkrétní okolnosti případu shora popsané vystavil po ukončení prací fakturu toliko na částku 120 000 Kč (zřejmě při zohlednění plateb již v předchozí době ze strany žalované uhrazených, které žalobce nespornuje), soud za těchto okolností dospěl k závěru, že pokud následně po 3 a půl letech od ukončení prací byla podána tato žaloba, jedná se ze strany žalobce o účelová tvrzení, kterými zpětně požaduje zaplacení původně ve smlouvě dohodnuté ceny díla, byť, jak vyplývá z provedeného dokazování, v minulosti ze zcela konkrétních důvodů plně

akceptoval vystavením shora uvedené faktury úhradu ceny za jím provedené dílo v rozsahu shora uvedeném (celkově 160 000 Kč).

23. Co se pak týká požadavku žalované, aby byl žalobce povinen zaplatit žalované částku 272 565 Kč uplatněné formou vzájemného návrhu podaného v této právní věci, byť fakticky bylo tvrzeno, že by žalovaná měla nárok na zaplacení dokonce částky vyšší, tedy jednak částky 150 000 Kč v důsledku vzniku škody na straně žalované, která dle žalované vznikla v důsledku nutnosti poskytnutí shora uvedené částky ze strany žalované náhradním dodavatelům, a jednak částky 204 750 Kč, která byla požadována jako smluvní pokuta vzniklá přeúčtováním 91% části smluvní pokuty ve výši 225 000 Kč, která byla žalované vyúčtována jejím odběratelem, soud i v tomto směru dospěl k závěru, že tento vzájemný návrh nebyl podán nedůvodně. Ve vztahu k požadavku na náhradu škody spočívající v tvrzeném poskytnutí plnění ze strany žalované jejím náhradním dodavatelům, kteří dle tvrzení žalované dokončovali zakázku ze smlouvy o dílo za žalobce, musí soud poukázat na to, že nárok na náhradu takto specifikované škody by mohl být žalované případně přiznán za situace, pokud by žalovaná strana při řešení svých závazkových vztahů s žalobcem postupovala v souladu se zákonem a za situace, kdy ze strany žalobce nedošlo k dokončení díla v termínech smlouvou stanovených, buď od smlouvy bez zbytečného odkladu řádně odstoupila (v případě, že by byla smlouva porušena podstatným způsobem), případně odstoupila od smlouvy po poskytnutí dodatečné lhůty k plnění a teprve poté si eventuálně sjednala dokončení díla s novými dodavateli. K tomuto postupu však, jak vyplývá již ze samotných skutkových tvrzení žalované posouzených v kontextu provedeného dokazování, v daném případě nedošlo. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že pokud žalovaná v průběhu řízení (poté, kdy bylo převzato právní zastoupení žalované) začala tvrdit, že od smlouvy o dílo v důsledku nedodržení jednotlivých termínů pro dokončení částí díla postupně ústně odstupovala, soud toto doplněné skutkové tvrzení žalované považuje za účelové a v rozporu s jinými tvrzeními žalované, neboť to byla sama žalovaná, která v průběhu řízení opakovaně poukazovala na to, že z důkazů jí předkládaných vyplývá, že žalobce řádně nedokončoval své práce na stavbě i po 20. 8. 2010, tedy po nejzašším termínu dokončení díla dle uzavřené smlouvy o dílo mezi žalobcem a žalovanou. Navíc pak i z e-mailové korespondence mezi zúčastněnými stranami, konkrétně ze vzájemné e-mailové korespondence z 2. 9. 2010 vyplývá, že strany ještě k tomuto datu spolu komunikovali ohledně dokončení prací žalobce na stavbě (viz blíže bod 8 odůvodnění tohoto rozsudku), přičemž tato komunikace pak skutečně vypovídá o nevěrohodnosti skutkového tvrzení žalované o odstoupení od smlouvy o dílo při nedodržení jednotlivých termínů jejího splnění, neboť pokud by žalovaná v předchozí době před výše uvedeným datem od smlouvy odstoupila, neměla by žádný důvod komunikovat s žalobcem ohledně dokončování prací ze strany žalobce. Závěr o nevěrohodnosti odstoupení od smlouvy je pak nepřímou podporován i obsahem e-mailové korespondence žalované ze dne 16. 10. 2010, v níž sice v souvislosti se smlouvou o dílo je ze strany žalované navrhováno ponížení ceny díla, avšak na druhou stranu jsou obsahem e-mailu ze strany žalované i údaje týkající se nabídky další možné spolupráce s žalobcem na dalších projektech, což si lze jen těžko představit za situace, pokud by skutečně ze strany žalované došlo v předchozí době k tvrzenému odstoupení od předmětné smlouvy. Na základě shora uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že již samotnými důkazy předloženými stranou žalovanou v kontextu části jejích tvrzení pak bylo vyvráceno dodatečně doplněné tvrzení o odstoupení od smlouvy, a proto soud tedy v tomto směru neshledal ani důvody pro doplnění dokazování svědeckými výpověďmi navrhovanými stranou žalovanou, neboť ty by nemohly vyvrátit skutková zjištění učiněná již ze shora uvedených listinných důkazů. Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud uzavřel, že žalovaná od smlouvy o dílo rozhodně řádně neodstoupila a za těchto okolností tedy bylo na žalované, aby řádně, v souladu s příslušnými ustanoveními obchodního zákoníku,

v případě nedodržení termínu předání díla poskytla a jasně definovala náhradní termín jeho dokončení a v případě jeho nesplnění poté eventuálně platně od smlouvy odstoupila. K takovému postupu však nedošlo, a pokud případně žalovaná bez platného odstoupení od smlouvy řešila situaci tím, že si na eventuální nedodělky najala jiné firmy, aniž by předtím bylo od smlouvy se žalobcem řádně odstoupeno, bylo toto rozhodnutí její vlastní záležitostí a s ohledem na to, že nepostupovala v souladu s příslušnými ustanoveními zákona pro případ prodlení se splněním smlouvy o dílo, pak náklady, které eventuálně žalovaná vynaložila ve vztahu k jiným subjektům jsou v bezprostřední příčinné souvislosti s jejím vlastním rozhodnutím a postupem, který zvolila a který nebyl v souladu se zákonem, a proto není důvodné požadovat tuto náhradu po žalobci. Pouze pro úplnost pak soud dále ještě k věci uvádí i to, že s ohledem na to, že z provedeného dokazování vyplývá, že smlouva o dílo byla mezi žalovanou a žalobcem uzavřena v písemné formě (byť žalovaná v tomto směru opakovaně měnila svá skutková tvrzení, avšak následně sama tento výklad akceptovala), nebylo ze strany žalované nikdy v řízení tvrzeno ani dokládáno, že by případně existovalo odstoupení od smlouvy písemnou formou. Na samý závěr soud pak ve vztahu k výše uvedenému požadavku žalované uvádí i to, že v daném případě pak nelze přehlédnout ani to, že z provedeného dokazování zároveň vyplynulo, že například spolupráce se žalované s dodavatelem ing. M. [redacted] byla navázána dle údajů z faktury na základě objednávky ze dne 9. 8. 2010, tedy z data předcházejícího jakémukoliv termínu předání byť i části díla ze strany žalobce žalované, či že jedna z plateb ve prospěch společnosti [redacted] byla provedena již dne 3. 8. 2010 tedy dříve, než vůbec uplynula žalobci jakákoliv lhůta pro předání byť i jen části díla, dokonce ještě před uzavřením smlouvy mezi žalobcem a žalovanou (viz bod 7 odůvodnění tohoto rozsudku), což jsou další skutečnosti, které v daném případě zpochybňují opodstatněnost nároku tímto způsobem žalovanou uplatňovaného, byť bezprostředně na tomto podkladě rozhodnutí soudu o výše uvedeném požadavku žalované nestojí.

24. Co se pak týká požadavku na zaplacení smluvní pokuty, po upřesnění vyspecifikované v rozsahu částky 204 750 Kč, a to to za situace, kdy vzájemným návrhem byla fakticky požadována oproti součtu žalovanou uplatněných nároků částka nižší (v součtu škody a úhrady smluvní pokuty), avšak, žalovaná svůj vzájemný návrh nerozšířila, soud taktéž dospěl k závěru, že tato částka není v řízení požadována důvodně. Z provedeného dokazování, zejména pak ze zápisu o předání díla ve spojení s výpovědí svědka Ing. N. [redacted] a ve svém důsledku i svědka Ing. K. [redacted] totiž vyplynulo, že pokud se žalovaná se svým objednatelem, tedy společností HOCHTIEF CZ a. s., dohodla na tom, že z důvodu prodlení žalované bude cena díla ujednaná smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. ponížena o částku 225 000 Kč, nejedná se v daném případě o uplatnění smluvní pokuty na základě smluvních ujednání mezi výše uvedenými subjekty, na něž pak bylo odkazováno v ujednání ve smlouvě o dílo uzavřené mezi žalovanou a žalobcem (viz blíže část bodu 5 odůvodnění tohoto rozsudku). V této souvislosti je třeba poukázat na to, že jak svědek N. [redacted] tak svědek Ing. K. [redacted] v podstatě potvrdili, že pokud je ze strany společnosti HOCHTIEF CZ a. s. účtována na základě uzavřené smlouvy o dílo smluvní pokuta, postupuje se takovým způsobem, že věc je předána právnímu oddělení společnosti, které pak vymáhá tuto smluvní pokutu po dodavateli, který nesplnil řádně a včas svůj závazek, a to na základě smluvních ujednání. K takovému postupu však v daném případě nedošlo, přičemž jestliže zároveň mezi žalobcem a žalovanou bylo v mezi nimi uzavřené smlouvě o dílo ujednáno, že žalobce akceptuje penalizační podmínky pro případné nedodržení dodacího termínu, kvality díla, či jiné vady ve stejném rozsahu, jaké má objednatel, tedy žalovaná, se společností HOCHTIEF CZ a. s. a zároveň žalobce při uzavření této smlouvy potvrdoval, že s těmito podmínkami byl seznámen, musí soud konstatovat, že základ nároku na zaplacení smluvní pokuty požadované nyní v tomto řízení žalovanou po žalobci by eventuálně mohl být posouzen jako důvodný pouze v případě,

pokud by tedy i žalované byla v minulosti řádně účtována smluvní pokuta ze strany společnosti HOCHTIEF CZ a. s., a to v souladu s uzavřenou smlouvou mezi žalovanou a výše uvedenou společností. Za situace, kdy, jak vyplynulo z provedeního dokazování, včetně výpovědi shora uvedených svědků, došlo k ponížení ceny díla stanovené smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. nikoliv na základě smluvního ujednání o smluvní pokutě z výše uvedené smlouvy, ale jinou dohodou uzavřenou mezi shora zmiňovanými subjekty, je třeba vycházet z toho, že tato dohoda tedy určitým způsobem narovnávala vzájemné vztahy a závazky mezi shora žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s., avšak tuto dohodu nelze považovat za vyúčtování smluvní pokuty ze strany společnosti HOCHTIEF CZ a. s., ve vztahu k žalované dle smlouvy o dílo uzavřené mezi těmito subjekty. Proto také nebylo důvodné, aby za těchto okolností soud přiznal žalované částku požadovanou jako smluvní pokutu údajně přeúčtovanou v rozsahu 91 % v důsledku úhrady smluvní pokuty žalovanou ve vztahu k společnosti HOCHTIEF CZ a. s., neboť z provedeního dokazování je zřejmé, že ze strany společnosti HOCHTIEF CZ a. s., k uplatnění smluvní pokuty vůči žalované dle příslušných ujednání smlouvy o dílo nikdy nedošlo. Za těchto okolností pak tedy nemohla žalovaná postupovat tak, že s odkazem na smluvní ujednání mezi žalobcem a žalovanou přeúčtovala částku shora uvedenou (204 750 Kč) žalobci jakožto vyčíslenou smluvní pokutu. Mimo to pak soud poukazuje i na to, že navíc bylo v řízení prokázáno (viz body 10, 11 a 12 odůvodnění tohoto rozsudku), že k opožděnému předání díla pak rozhodně nedošlo pouze na základě včasného nesplnění závazku ze smlouvy o dílo ze strany žalobce, ale jak vyplývá například ze stavebních deníků, tak i ze seznamu vad a nedodělků při předávání stavby k 6. 9. 2010, žalovaná nezajistila splnění svého závazku vůči svému objednateli i v dalším rozsahu, který nebyl pokryt smlouvou o dílo uzavřenou mezi žalobcem a žalovanou. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že celá dohoda o ponížení částky ze smlouvy o dílo mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. nebyla uzavírána pouze v důsledku jednání žalované ale i s ohledem na všechny související okolnosti, a tudíž skutečně na základě takto uzavírané dohody, kterou ze shora uvedených důvodů nelze považovat za uplatnění smluvní pokuty ze strany společnosti HOCHTIEF CZ a. s., nemohlo žalované vzniknout právo požadovat po žalobci shora uvedenou částku jako smluvní pokutu přeúčtovanou žalobci dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a žalobcem. Na úplný závěr k tomuto nároku pak soud poznamenává i to, že též nebylo možno při posuzování tohoto nároku ve vzájemných souvislostech pominout ani to, že z výpovědi svědka Ing. N. [REDAKCE] vyplynulo, že vady a nedodělky zaznamenané k 6. 9. 2010 týkající se části zakázky, na níž se podílel na základě smlouvy s žalovanou žalobce, nepovažoval svědek ze svého odborného pohledu za natolik zásadní jako jiné vady a nedodělky, za které odpovídala sama žalovaná, když tyto nebyly součástí předmětu díla dle smlouvy o dílo uzavřené mezi stranami tohoto sporu (viz bod 10 odůvodnění tohoto rozsudku). Mimo to pak je třeba upozornit i na to, že bez povšimnutí pochopitelně nemohl zůstat ani fakt, že navíc z důkazů provedených v řízení vyplývá i to, že ačkoliv dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a společností HOCHTIEF CZ a. s. vyplývá, že žalovaná měla svůj závazek z této smlouvy splnit do 15. 8. 2010 a teprve 16. 8. 2010 jí byl poskytnut dodatečný náhradní termín dodání díla, strana žalovaná přesto již smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a žalovanou nejpozději k datu 9. 8. 2010, jak učinili strany nesporným, se s žalobcem dohodla na jednotlivých termínech předání díla v šesti případech po datu 15. 8. 2010, tedy po datu, kdy měla žalovaná plnit svůj závazek ve vztahu k společnosti HOCHTIEF CZ a. s. (viz bod 11 odůvodnění tohoto rozsudku), z čehož je zřejmé, že tedy již v době uzavírání smlouvy s žalobcem si žalovaná musela být vědoma, že svůj závazek vůči společnosti HOCHTIEF CZ a. s. nemůže tedy splnit řádně a včas v termínu dle smlouvy o dílo uzavřené mezi žalovanou a výše uvedenou společností a z tohoto úhlu pohledu se tedy taktéž jeví požadavek žalované na úhradu částky odpovídající smluvní pokutě požadované po žalobci jako účelově vznesený až v souvislosti s podanou Ze

všech shora uvedených důvodů tedy bylo i o této druhé části vzájemného návrhu rozhodnuto tak, jak je shora uvedeno.

25. Pod bodem III výroku rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, a to v souladu s ustanovením § 142 odstavec 2 o. s. ř., podle kterého, má-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V této souvislosti pak soud při porovnání úspěchu a neúspěchu účastníků řízení vyšel z toho, že žalobce byl neúspěšný se svým požadavkem na zaplacení částky 190 000 Kč a byl úspěšný v rozsahu proti němu uplatněnému vzájemnému návrhu podanému žalovanou, který byl zamítnut, tedy byl úspěšný v rozsahu částky 272 565 Kč s tím, že tedy předmětem řízení jakožto celku byla v součtu částka 462 565 Kč. Při porovnání úspěchu a neúspěchu účastníků řízení ve vztahu k této částce pak soud dospěl k závěru, že v řízení byl tedy ve svém důsledku více úspěšný žalobce (úspěch spočívající v zamítnutí vzájemného návrhu v částce 272 565 Kč a neúspěch v žalobním požadavku na částku 190 000 Kč) s tím, že za těchto okolností při odečtení úspěchu a neúspěchu ve věci tedy soud dospěl k závěru, že žalobce má nárok na uhrazení 18% z celkové náhrady nákladů řízení. Při stanovení výše náhrady nákladů řízení pak soud s odkazem na ustanovení § 12 odstavec 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb, (při spojení dvou a více věcí, u nichž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, se za tarifní hodnotu považuje součet tarifní hodnoty spojených věcí) a za použití § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. vyšel z tarifní hodnoty 462 565 Kč s tím, že tedy za těchto okolností je tedy mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby představována částkou 10 180 Kč. Soud pak dále vyšel z toho, že v řízení byly žalobci poskytnuty tyto úkony právní služby: příprava a převzetí věci, doplnění žaloby ze dne 21. 10. 2016, účast u jednání soudu dne 23. 3. 2017, účast u jednání soudu dne 27. 6. 2017, doplňující vyjádření ze dne 14. 8. 2017, účast u jednání soudu dne 12. 9. 2017, účast u jednání soudu dne 31. 10. 2017, účast u jednání soudu dne 18. 1. 2018, účast u jednání soudu dne 17. 5. 2018 a účast u jednání soudu dne 26. 6. 2018 a sepis závěrečného návrhu ze dne 24. 8. 2018, tedy celkově 11 úkonů právní služby, po 10 180 Kč s tím, že v souvislosti s těmito úkony právní služby pak žalobci vznikl i nárok na paušální náhradu hotových výdajů právního zástupce žalobce v souvislosti s poskytnutými úkony právní služby ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem (§ 13 odstavec 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Celková náhrada nákladů řízení žalobce pak byla tedy soudem stanovena v částce stanovena v částce 115 280 Kč, přičemž s ohledem na posouzení úspěchu a neúspěchu žalobce ve věci soud dospěl k závěru, že žalobci přináleží nárok pouze na 18% z takto stanovené náhrady nákladů řízení, a proto byla žalobci pod bodem III přiznána na náhradě nákladů řízení částka 20 750 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného a to v čtyřech vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon nebo exekuci.

Praha 6. září 2018

Mgr. Blanka Vermerová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Sabina Holková, DiS.

USNESENÍ

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl asistentkou soudce Mgr. Elenou Bláhovou ve věci

žalobce: L. M. IČO: [redacted] narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Martinem Schwarzem
sídlem Majakovského 1176, 252 28 Černošice

proti

žalované: **RETRE stavební, s.r.o.**, IČO: 28975294
sídlem nám. I.P. Pavlova 3/1785, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátkou JUDr. Andreou Hlaváčovou
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 190 000 Kč

a o vzájemném návrhu žalované na zaplacení částky 272 565 Kč

takto:

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 6. 9. 2018, č. j. 21 C 61/2014-193 se opravuje tak, že v záhlaví rozsudku u označení žalované se vypouští „REPRE stavební, s.r.o.“ a nahrazuje se „**RETRE stavební, s.r.o.**“.

Odůvodnění:

Dne 6. 9. 2018 vydal zdejší soud rozsudek č. j. 21 C 61/2014-193, ve kterém uvedl v záhlaví rozsudku nesprávné označení žalované REPRES stavební, s.r.o. namísto správného označení RETRE stavební, s.r.o.. Výše uvedený rozsudek obsahuje zjevné nesprávnosti, které soud nyní opravuje tímto opravným usnesením.

Podle ustanovení § 164 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), předseda senátu opraví v rozsudku kdykoliv i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí nebo není-li možné provést opravu ve stejnopisech rozhodnutí, vydá o tom opravné usnesení, které doručí účastníkům; jde-li o opravu výroku rozhodnutí, může odložit vykonatelnost rozsudku na dobu, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

S ohledem na výše uvedené, soud nyní správně označil žalovanou, tj. RETRE stavební, s.r.o..

Poučení:

Proti tomuto usnesení je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Proti opravovanému rozsudku lze podat do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení odvolání k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 26. 4. 2019

Mgr. Elena Bláhová v. r.
asistentka soudce